

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.III.45.043/2024/8.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Katalin a tanács elnöke

Dr. Bérces Nóra előadó bíró

Dr. Kovács András bíró

Dr. Sugár Tamás bíró

Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó bíró

A felperes: felperes neve
(felperes címe)

A felperes képviselője: dr. Hajnal Emese ügyvéd
(felperesi képviselő címe)

Az alperes: Országos Rendőr-főkapitányság
(alperes címe)

Az alperes képviselője: dr. Benkő Mónika Andrea kamarai jogtanácsos

A per tárgya: rendvédelmi egészségkárosodási járadék tárgyában indult közszolgálati jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálattal támadott másodfokú határozatot hozó bíróság neve és határozatának száma: a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.215/2023/7. számú; 1.Kf.700.225/2023/7.számú és 1.Kf.700.223/2023/7. számú ítéletei

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma: a Fővárosi Törvényszék 32. 33. és – 39. sorszám alatti végzéssel javított – 37. számú végzéseivel kijavított 52.K.701.231/2021/29. számú ítélete; 11. sorszám alatti végzésével kijavított 52.K.700.977/2022/7. számú ítélete; valamint 11. és – 16. sorszámú végzéssel javított – 14. sorszám alatti végzéseivel kijavított 52.K.700.766/2022/8. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.215/2023/7. számú, 1.Kf.700.225/2023/7. számú, valamint 1.Kf.700.223/2023/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A feljegyzett 150.000 (százötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2002. július 1. napjától fennállt hivatásos szolgálati jogviszonya a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 80. § (1) bekezdés c) pontja, 82. § (1) bekezdés e) pontja és (3) bekezdése, valamint 82/C. § (6) bekezdése alapján 2020. október 31. napjával a törvény erejénél fogva megszűnt, tekintettel arra, hogy a hivatásos szolgálatra alkalmatlanná vált, és részére az alperes a 2020. október 27-én kelt ... számú határozatával 2020. november 1-jétől a Hszt. 82/G. § (2) bekezdés b) pontja szerint havi 388.220 forint rendvédelmi egészségkárosodási járadékot állapított meg.

[2] Utóbb Budapest Főváros Kormányhivatala (a továbbiakban: BFKH) a felperes részére 2020. november 1-jétől havi 156.610 forint rokkantsági ellátást állapított meg, erre figyelemmel az alperes a felperes részére járó távolléti díj 70%-ának megfelelő bruttó 388.220 forint összegéből levonta a rokkantsági ellátás nettó 156.610 forint összegének felbruttósított 208.813 forint összegét, és a 2020. november 6-án kelt ... számú határozatával a rendvédelmi egészségkárosodási járadék havi összegét bruttó 179.407 forintban határozta meg.

[3] A felperes fenti határozatok elleni szolgálati panaszát a belügyminiszter – az alperes által alkalmazott számítási módot helyesnek találva – a ... számú határozatával elutasította.

[4] Figyelemmel arra, hogy a rokkantsági ellátás összege az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályok szerint emelkedik, a Magyar Államkincstár Nyugdíjfolyósító Igazgatósága a felperest megillető rokkantsági ellátás összegét rendszeresen emelte. Ekként a rokkantsági ellátás összege 2021. januárjától 161.310 forint lett, melyre tekintettel az alperes a ... számú határozatával módosította a felperes rendvédelmi egészségkárosodási járadékának összegéről rendelkező határozatát, és a távolléti díj 70%-ának megfelelő összegből a felemelt összegű rokkantsági ellátás felbruttósított összegét (215.080 forintot) levonva a felperest megillető rendvédelmi egészségkárosodási járadék összegét bruttó 173.140 forintban állapította meg. A felperes e döntést is szolgálati panasszal támadta, amelyet a belügyminiszter a ... számú határozatával szintén elutasított.

[5] A rokkantsági ellátás összegének további változásai miatt a rendvédelmi egészségkárosodási járadék összegét az alperes a ... számú, majd a ... számú határozatokkal ismét módosította. Utóbbi határozatában a felperes rendvédelmi egészségkárosodási járadékának mértékét akként számította ki, hogy a felperes részére járó távolléti díj 70%-ának bruttó 388.220 forint összegéből levonta a Magyar Államkincstár által folyósított rokkantsági ellátás 164.230 forint összegének felbruttósított (218.973 forint) összegét, így a rendvédelmi egészségkárosodási járadék havi összegét bruttó 169.247 forintban határozta meg. A felperes e határozattal szemben előterjesztett szolgálati panaszát a belügyminiszter a ... számú határozatával szintén elutasította.

[6] A rokkantsági ellátás újabb növelésére tekintettel az alperes a felperesnek járó rendvédelmi egészségkárosodási járadék összegét a ... számú határozatával ismét módosította. E határozatban az alperes – a korábban alkalmazott módszert követve – úgy számolt, hogy a felperes részére járó távolléti díj 70%-ának bruttó 388.220 forint összegéből levonta a Magyar

Államkincstár által folyósított rokkantsági ellátás 172.445 forint összegének felbruttósított (229.927 forint) összegét, így a rendvédelmi egészségkárosodási járadék havi összegét bruttó 158.293 forintra csökkentette. Az alperes e határozatával szemben a számítás módja miatt előterjesztett felperesi szolgálati panaszt a belügyminiszter a ... számú határozatával ugyancsak elutasította.

A felperes keresetei és az alperes védírtai

[7] A felperes kereseteiben az alperes fenti határozatainak és a szolgálati panaszait elutasító belügyminiszteri határozatoknak elsődlegesen a megváltoztatását és a rendvédelmi egészségkárosodási járadék összegének akként történő megállapítását kérte, hogy a távolléti díj 70%-os bruttó összegéből a rokkantsági ellátás nettó összege kerüljön levonásra. Másodlagos kereseti kérelme a határozatok megsemmisítésére, valamint az alperes új eljárásra és új határozat hozatalára történő kötelezésére irányult. Álláspontja szerint az alperes jogellenesen vonta le a távolléti díjból a rokkantsági ellátás felbruttósított összegét, és ezáltal hibás számítási alapot képzett, amit sem a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.), sem a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Tbj.), sem a Hszt. rendelkezései nem indokolnak.

[8] Az alperes védírtai a keresetek elutasítására irányultak. Az alperes érvelése szerint a távolléti díj összegét adó- és járulékfizetési kötelezettség terheli, abból a nettó összegű rokkantsági ellátás levonása csak úgy lehetséges, ha vagy mindkét tétel bruttó, vagy mindkét tétel nettó összegét veszik alapul, ellentétes esetben a számítás helytelen eredményre vezet.

Az elsőfokú bíróság ítéletei

[9] Az elsőfokú bíróság a – kijavított – 52.K.701.231/2021/29. számú ítéletével a belügyminiszter ... számú másodfokú határozatát az alperes ... számú határozatára is kiterjedően megváltoztatta, és a járadék havi összegét 231.610 forintban állapította meg. Ezen felül a belügyminiszter ... számú határozatát az alperes ... számú határozatára is kiterjedően akként változtatta meg, hogy a rendvédelmi egészségkárosodási járadék havi összegét 226.910 forintban határozta meg.

[10] Az elsőfokú bíróság a – kijavított – 52.K.700.766/2022/8. számú ítéletével a belügyminiszter ... számú határozatát az alperes ... számú határozatára kiterjedően akként változtatta meg, hogy a rendvédelmi egészségkárosodási járadék havi összegét 223.990 forintban állapította meg.

[11] Az elsőfokú bíróság a – kijavított – 52.K.700.977/2022/7. számú ítéletével a belügyminiszter ... számú másodfokú határozatát az alperes ... számú határozatára kiterjedően szintén megváltoztatta, és a rendvédelmi egészségkárosodási járadék havi összegét 215.775 forintban határozta meg.

[12] Az elsőfokú bíróság mindhárom ítéletében a Tbj. 5. § (2) bekezdés da) pontja, 22. § (1) bekezdés c) és r) pontjai, valamint az Szjtv. és 3. § 21. pont § f) pontja, 23. pont l) pontja és 8. § (1) bekezdése rendelkezéseiből indult ki, és ezek tükrében értékelte a Hszt. 82/G. § (2)

bekezdését. Értelmezése szerint a Hszt. 82/G. § (2) bekezdése alapján a felperes nem 388.220 forint összegű távolléti díjra jogosult, hanem a távolléti díj 70%-ával megegyező összegű ellátásra. A felperesnek ez az „elméleti összeg” – bruttó 388.220 forint – jár, amelyik a rá vonatkozó jogszabályok szerint adózik. Ha erre a felperes egyféle jogcímen lenne jogosult, akkor azt az arra a jogcímre vonatkozó jogszabályok szerint terhelné adó- és/vagy járulékfizetési kötelezettség. A felperes részére azonban ez az összeg kétféle jogcímen jár, és a különböző jogcímenekén járó összegek után a jogcímekre vonatkozó jogszabályok szerint köteles az adó és/vagy járulék megfizetésére. A rokkantsági ellátást adó és járulék nem terheli, ezért az nettó összegben vehető figyelembe.

[13] A felperes nem nettó összegre jogosult, hanem bruttó összegre, a jövedelme a kinevezési okiratban meghatározottak szerint is mindig bruttó összeg. Ezen összeg egy részét nem kapja meg a munkáltatótól, mert az adót és a járulékot a központi költségvetésbe be kell fizetni, mindez azonban nem változtat azon, hogy a távolléti díj bruttó összeg. A rokkantsági ellátás viszont nem „bruttósítható fel”, az a járadék összegét nem adó- és járulékkal növelt összegben csökkenti. A személyi jövedelemadó-bevalláshoz készített munkáltatói igazolás szerint a felperes 2021. évben „adóalapba tartozó jövedelem”-ben részesült, ami alátámasztja, hogy nem távolléti díjat kapott.

[14] A rokkantsági ellátást adóval vagy járulékkal növelt összegben azért sem lehetett volna figyelembe venni, mert jogszabály ezt nem teszi lehetővé, az ugyanis adó- és járulékmentes. Ezen felül a felperes a rokkantsági ellátásban nem a Tbj. 6. §-ában rögzített biztosítási kötelezettséggel járó jogviszony alapján részesül, így azt társadalombiztosítási járulék sem terheli. A rokkantsági ellátás nyugdíj, az nem minősül bérnek, és nem is adózik a bérjövodelemek szabályai szerint. Alapítan az alperes azon hivatkozása, hogy a felperes számítási módszerével ténylegesen magasabb jövedelemhez lehet jutni azokhoz képest, akik társadalombiztosítási ellátásban nem részesülnek. A különböző jogcímenekén járó juttatásokhoz kapcsolódó adó- és járulék mértékét ugyanis a jogszabály határozza meg, ezek mértéke eltérhet egymástól. A felperes nem eshet el a rokkantsági ellátás egy részétől csak azért, mert a rokkantsági ellátás a rá vonatkozó adó- és járulékfizetési szabályok miatt a vele azonos összegű távolléti díjtól eltérő összegű, nettó jövedelmet eredményez. A felperes nem kaphat a jogszabályban meghatározott összegnél kisebb összeget csak amiatt, mert a más jogcímen jövedelemben részesülők alacsonyabb összegű nettó jövedelemben részesülnek. Mivel jogszabály nem teszi lehetővé, hogy adó- és járulék terhelje a rokkantsági ellátást, így az kizárólag nettó összegben vehető figyelembe, és a jogszabály alapján ezen nettó összeggel kell csökkenteni a távolléti díj egyébként bruttó összegét. A fennmaradó összegű rendvédelmi egészségkárosodási járadék a rá vonatkozó szabályok szerint adó- és/vagy járulék köteles.

A másodfokú bíróság ítéletei

[15] Az alperes fellebbezései alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéleteit megváltoztatta és a kereseteket elutasította, valamint kötelezte a felperest 120.000 forint, valamint 35.000 – 35.000 forint elsőfokú perköltség alperes részére való megfizetésére.

[16] A másodfokú bíróság érvelése szerint a Hszt. 82/G. § (2) bekezdés b) pontja szerinti számítási metodika kapcsán tévedett az elsőfokú bíróság, amikor jogszerűtlennek találta az alperes által végzett bruttó számítási módot. Az 1/2014. Polgári Jogegységi határozattal fenntartott 1/2006. (V. 22.) PK vélemény, az EBH1999.57. számú eseti döntés, valamint a Legfelsőbb Bíróság Mfv.I.10.630/2008/4. számú, Mfv.I.10.184/1995. számú, valamint

Pfv.III.20.797/2009/6. számú döntései az azokban foglalt számítási elv miatt a jelen ügyben is alkalmazandóak, függetlenül attól, hogy a perbeli esetben irányadó jogszabályi rendelkezés szerint mi a kiindulási összeg. A másodfokú bíróság nem annak tulajdonított jelentőséget, hogy a hivatkozott döntések más jövedelempótló juttatásokról szólnak, hanem annak, hogy az egészségkárosodási járadék összege keresetpótló ellátásnak minősül, annak célja a hivatásos állomány tagja megbetegedése miatt kieső keresetének pótlása a máshonnan megtérülő jövedelem – azaz a rokkantsági ellátás – összegének levonását követően, a káronszerzés tilalmának elkerülése érdekében. A Kúria gyakorlatában is tovább él az a számítási elv, miszerint az eltérő adó- és járulékvonzatú tételek esetében a bruttó összegű juttatásból a társadalombiztosítási ellátás „felbruttósított” összege vonandó ki, mivel ezzel adódik olyan eredmény, amely teljesíti a káronszerzés tilalmának követelményét is. Az e bírói gyakorlatban tükröződő elvnek kell érvényesülnie jelen esetben is.

[17] A rendvédelmi egészségkárosodási járadék adó- és járulékfizetési kötelezettséggel terhelt bruttó összegének a kiszámításához a távolléti díj 70%-ának bruttó összegéből kell levonásba helyezni a rokkantsági ellátás összegét. Mivel a rokkantsági ellátást adó- és járulékfizetési kötelezettség nem terheli, a torz eredmény elkerülése érdekében a rokkantsági ellátás összegét fel kell bruttósítani, és az így kapott bruttó összeget kell levonásba helyezni a távolléti díj 70%-a szerinti bruttó összegből. Ebből adódik az a bruttósított összegű járadék, amelynek adó- és járulékmentes összegére jogosult a felperes. Ez végső soron ugyanaz az összeg, amit akkor kapnánk, ha a nettó távolléti díj 70%-os összegéből vonnánk le a rokkantsági ellátás összegét. Mivel azonban a távolléti díj 70%-os összege bruttó összeg, a könyvelésnél a számviteli szabályok betartása miatt bruttó összeggel kell számolni, ennél pedig a rokkantsági ellátás felbruttósított összegének figyelembevétele adja ugyanazt a nettó végeredményt, mint a nettó számítás esetében. A felperes által jogszerűnek tartott számítás elvégzése esetén magasabb összegű bruttó járadékösszeg adódna, melynek adó- és járulékvonzata levonását követően a felperes nagyobb összegű nettó járadékellátást kapna, és ezzel jogalap nélkül gazdagodna. A felbruttósítás csupán egy technikai művelet, a rokkantsági ellátás után számított adó- és járulékösszeg egy virtuális, a számítás során megjelenő tétel, amelyet az alperes ténylegesen nem von le, és nem fizet be a központi költségvetésbe, de ilyen kötelezettsége nincs is. A bruttó számítás során a rokkantsági ellátás összegét nem ténylegesen, hanem a számítás helyessége érdekében növeli a járulék összege, maga az ellátás sem növelésre, sem csökkentésre nem kerül a rászámított járulék összegével.

[18] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján tévesen indult ki abból az alapvetésből, hogy minden, a számítás részét képező tételnek a rá vonatkozó adózási szabályok szerint kell adóznia, és az adómentes rokkantsági ellátást csak nettó összegben lehet figyelembe venni. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettsége ellenére nem fejtette ki álláspontját az alperes által hivatkozott bírói gyakorlattal összefüggésben, valamint azzal kapcsolatban sem, hogy a felbruttósítás szabálya a jelen esetben miért nem alkalmazható. Idézte ugyan a Tbj. és az Szja tv. adózásra vonatkozó szabályait, azonban nem vezette le, hogy miért a nettó számítási mód az irányadó. Nem vetette össze a jogalkotói szándékot és a jogintézmény célját a keresetpótló juttatás mértékének számításánál a felbruttósítás intézményét alkalmazandónak tartó következetes bírói gyakorlattal, mindezek miatt téves jogi következtetésre jutott.

[19] A Hszt. 82/G. § (2) bekezdés b) pontja alapján egyértelmű, hogy a felperesnek járó ellátás összegét kivonás útján kell kiszámítani, és annak mikéntje során a következetes bírói gyakorlat – a felbruttósítás technikai művelete – alkalmazandó. Az elsőfokú bíróság téves jogértelmezése miatt helyezkedett arra a helytelen álláspontra, hogy a bruttó számítási módszerrel a felperes a rokkantsági ellátás egy részétől elesne. Az alperes az általa készített táblázatos kimutatással egyértelműen alátámasztotta, hogy a bruttó számítással megállapított járadékból levont adó- és járulékkal a felperes nettó összegben megkapja azt a

járadékösszeget, ami a távolléti díj 70%-ának nettó összegéből a rokkantsági ellátás nettó összegének levonását követően adódna. A felperes a rokkantsági ellátás összegét a társadalombiztosítási szervektől nem vitatottan megkapja, ezen összeg kerül a kárnszerzés tilalmának elkerülése érdekében levonásra a távolléti díj 70%-os nettó összegéből, így adódik a járadék nettó összege, amit végső soron a felperes megkap ellátás formájában az alperestől. A bruttó összeg csupán a számítás során alkalmazandó technikai lépés, amely a könyvvitel érdekében szükséges, mivel így kerülhető el a bruttó összeggel szemben figyelembe vett nettó összegből adódó torzítás. Megalapozott az alperes azon állítása, hogy a nettó számítással a felperes ténylegesen magasabb ellátáshoz jutna azokhoz képest, akik rokkantsági ellátásban nem részesülnek. A nettó számítással a felperes tekintetében mutatkozó pozitív diszkriminációt az elsőfokú ítélet nem nivellálhatta az arra történt hivatkozással, hogy az adózási szabályok szerint különböző jogcímenen járó juttatásokhoz eltérő adó- és járuléktérhek kapcsolódnak.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[20] A felperes felülvizsgálati kérelmeiben a jogerős ítéletek hatályon kívül helyezését és a kijavított elsőfokú ítéletekkel egyező tartalmú döntések meghozatalát kérte akként, hogy a Kúria a szolgálati panaszokat elutasító másodfokú határozatokat megváltoztatva a rendvédelmi egészségkárosodási járadék havi összegét 231.610 forintban, illetve a rokkantsági ellátás emeléseit követően 226.910 forintban, 223.990 forintban, végül 215.775 forintban állapítsa meg. Kérte továbbá az alperest a perekkel összefüggésben felmerült első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költségeiben is marasztalni.

[21] A felperes a Hszt. 82/G. § (1) bekezdésének, (2) bekezdés b) pontjának, továbbá a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény (a továbbiakban: Mmtv.) rokkantsági ellátásra vonatkozó 11. és 12. §-ának, valamint a Tbj. 5. § (2) bekezdésének, 6. § (1)-(3) bekezdéseinek, 22. § (1) bekezdésének, 32. §-ának, 37. § (1) bekezdésének és az Szja tv. 3. § 21. pont f) pontjának, 23. § l) pontjának, valamint az 1. számú melléklet 1., 2. pontjának, ezeken felül a Kp. 85. § (1) bekezdésének a másodfokú bíróság általi megsértésére hivatkozott.

[22] A felperes álláspontja szerint az önálló jogcímen járó egészségkárosodási járadék számításához kiindulásként szolgáló távolléti díjat – illetve a Hszt. 82/G. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározottak alapján annak 70%-át – mint vetítési alapot kell figyelembe venni. A távolléti díj után személyi jövedelemadó- és társadalombiztosítási járulékfizetési kötelezettség áll fenn, míg a rokkantsági ellátás összegét ezek nem terhelik. A két összegből matematikai kivonási művelet után adódik ki a rendvédelmi egészségkárosodási járadék összege, amelyet szintén terhel személyi jövedelemadó és társadalombiztosítási járulék. A számítási (kivonási) művelettel kapcsolatos jogvita első vitapontja az, hogy egy adóköteles összegből egy adómentes összeget miként kell levonni, ha az így kapott eredmény szintén adóköteles lesz.

[23] Azt ugyan a másodfokú bíróság is észlelte, hogy az alperes által hivatkozott bírósági gyakorlat nem az egészségkárosodási járadék, hanem a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.), illetve a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) szerinti kártérítés (baleseti járadék) körében mozog, azonban ezt a gyakorlatot vélt hasonlóság alapján, mechanikusan alkalmazta, mellőzve a tételes jogszabályi rendelkezéseket. A másodfokú bíróság ítéleti megállapítása azért nem helyes,

mert alapvető tárgyi tévedésből indul ki, amikor azt állítja, hogy az egészségkárosodási járadék összegéből kell levonni a rokkantsági ellátás összegét. A jogszabály ugyanis nem a rendvédelmi egészségkárosodási járadékból rendeli levonni a rokkantsági ellátás összegét, hanem az egészségkárosodási járadék összegét rendeli úgy meghatározni, hogy a távolléti díjból le kell vonni a rokkantsági ellátás összegét, mely kivonás különbözete adja a rendvédelmi egészségkárosodási járadékot. Ez a tévedés lényegi, hiszen az összeg, amelyből mint kiindulási- és számítási alaphoz le kell vonni a rokkantsági ellátás összegét, nem rendvédelmi egészségkárosodási járadék, hanem távolléti díj – illetve annak meghatározott százaléka –, amely azonban nem minősül rendvédelmi egészségkárosodási járadéknak, csupán egy számítási alaphoz. Megjegyezte, hogy a per során az alperes sem hivatkozott arra, hogy a rendvédelmi egészségkárosodási járadékból kellene kivonni a rokkantsági ellátás összegét. A bíróság ezen alapvető tévedése azt is eredményezi, hogy mivel a kiindulási összeg – mint számítási alap – nem minősül rendvédelmi egészségkárosodási járadéknak, így sem az EBH1999.57. számú döntésben, sem az 1/2006. (V. 22.) PK véleményben kialakított elv nem érvényesülhet, illetve fogalmilag szóba sem kerül.

[24] A káronszerzés tilalma, illetve kártérítési szabályok alkalmazása sem megfelelő, ugyanis a perbeli esetben károkozás nem történt, kártérítés sem polgári jogi, sem munkajogi szempontból fogalmilag fel sem merült, így a hivatkozott döntések, illetve bírósági gyakorlat a jelen ügygel valós összefüggésbe nem hozható, azok teljesen más jogterületen és más jogcímen történő juttatások esetén kerülhetnek alkalmazásra. Az 1/2006. (V. 22.) PK vélemény 1. pontja még a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 355. § (4) bekezdése szerinti kártérítésre, illetve a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: régi Mt.) 177. §-ának munkáltatói kárfelelősségére utalással a teljes kártérítés elvének és a káronszerzés tilalmának érvényesülése érdekében rendelkezett akként, hogy a járadékalap meghatározásánál egységesen kell figyelembe venni a keresetet csökkentő járulékokat. Jelen esetben azonban e szabályok nem alkalmazhatóak, mert a rendvédelmi egészségkárosodási járadék rendszertani szempontból nem a kártérítési fejezetben került szabályozásra, és tartalmilag sem azonos a kártérítéssel. Ezt támasztja alá az is, hogy kártérítés esetében a teljes kártérítés elvét kellene alkalmazni, miközben a jogszabály a távolléti díj 70%-át teszi jelen esetben a számítás alapjául. Erre figyelemmel kizárt a káronszerzés tilalmára vonatkozó elv alkalmazása, továbbá fogalmilag kizárt a magasabb jövedelem megszerzése is, hiszen a felperes korábbi jövedelmének (távolléti díjának) csupán 70%-ára jogosult a szolgálati viszonyban eltöltött évei alapján.

[25] A másodfokú bíróság és az alperes állítása szerint is, amennyiben nem az általuk alkalmazott elszámolás szerint végezzük el a rendvédelmi egészségkárosodási járadék számítását, akkor a felperes jogalap nélkül gazdagodik. Függetlenül attól, hogy az alperes által alkalmazott hol nettó, hol bruttó számítási módot hajtjuk is végre, az azonos matematikai eredményre vezet, azonban ettől különbözik a jogszerű, általa is alkalmazott azon számítás, hogy a távolléti díjból – bruttósítás nélkül – le kell vonni a rokkantsági ellátás összegét és ezután a levonás után adódik a rendvédelmi egészségkárosodási járadék helyes összege. Az alperes a rokkantsági ellátást 15% személyi jövedelemadóval és 10% nyugdíjjárulékkel növelte meg, és ezt a növelt összeget vonta le a távolléti díjból. A számítás módjának kiindulási alapja, azaz a távolléti díj 70%-a mindkét esetben azonos, így valótlán azon megállapítás, hogy a felperes a saját számítása alapján magasabb összeghez jutna.

[26] A peres felek közötti számítási különbségből eredő, mintegy 52.203 forintos összegsorsa is lényeges, mivel az alperes az általa alkalmazott felbruttósítás során a rokkantsági ellátás után felszámított adót és járulékot csak levonja, de nem fizeti be a központi költségvetésbe, ami elfogadhatatlan megoldás. Az alperes azon hivatkozása, hogy ez

csak egy számítási alap, félrevezető, hiszen a levonás ténylegesen is megtörténik, a felperes a hónap végén 52.203 forinttal kevesebb összeget kap. A jogerős ítélet alapján ennek a havi 52.203 forintnak nyoma veszik, holott, ha a felbruttósítás jogszerű lenne, akkor az alperesnek ezt az összeget a költségvetésbe ténylegesen be is kellene fizetnie. Ugyanakkor ez az összeg azonban a felperes adó- és járulékalapját nem növeli. Ezért a helyes eljárás az lenne, hogyha az alperes levonná és befizetné ezt az összeget, vagy nem vonná és nem fizetné be, de az, hogy levonja, és nem fizeti be, a jogszabályokkal ellentétes.

[27] Összefoglalóan a felperes azt hangsúlyozta, hogy nem eshet el az ellátása egy részétől pusztán azért, mert a rokkantsági ellátás a rá vonatkozó adó- és járulékfizetési szabályok miatt nettó jövedelmet eredményez. Mivel jogszabály nem teszi lehetővé, hogy adó és járulék terhelje a rokkantsági ellátást, az kizárólag nettó összegben vehető figyelembe, és ezzel kell csökkenteni a távolléti díj bruttó összegét. Amennyiben adó- és járulékköteles lenne a rokkantsági ellátás, akkor annak összegét nem emelnék az adók és járulékok összegével, hanem csökkentenék azokkal, ekképp a rokkantsági ellátás is egyfajta bruttó összeg. Mivel az alperes havonta 52.203 forint adót és járulékot von le, amelyet azonban nem fizet be a központi költségvetés számára, fel sem merülhet, hogy a felperes bármilyen összeggel is gazdagodhatna.

[28] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[29] A felülvizsgálati kérelmek nem megalapozottak, az alábbiak szerint.

[30] A Kúria a jogerős ítéleteket a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint, a felülvizsgálati kérelmek keretei között vizsgálta felül.

[31] A felperes felülvizsgálati kérelmeiben a Hszt. 82/G. § (2) bekezdés b) pontja másodfokú bíróság általi helytelen értelmezését állította, amely rendelkezés szerint – abban az esetben, ha az egészségi alkalmatlanság nem a szolgálati kötelemekkel összefüggő balesetre vagy betegségekre vezethető vissza, és tizenöt év vagy azt meghaladó, de húsz évet el nem érő szolgálati viszonyban töltött idő állapítható meg – az egészségkárosodási ellátás számítási alapja az egészségi alkalmatlanság megállapítását közvetlenül megelőző naptári hónapra az egészségkárosodási ellátásban részesülőt a szolgálati beosztása alapján megillető távolléti díj (a továbbiakban: távolléti díj) összege 70%-ának a részére megállapított baleseti ellátás, rehabilitációs ellátás és rokkantsági ellátás együttes összegével csökkentett összege. E szabályt a Hszt. szolgálati viszony megszűnéséről rendelkező IX. fejezetén belül, a „Rendvédelmi egészségkárosodási keresetkiegészítés és rendvédelmi egészségkárosodási járadék” 50/A. alcím alá a 2017. január 1. napjától a honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvény, a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény és más kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2016. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Módtv.) iktatta be. A Módtv. előterjesztői indokolása a törvényben szereplő szabályozás céljaként kifejezetten a hivatásos állomány tagja (vagy volt tagja) korábbi jövedelmének pótlását határozta meg a hivatásos szolgálat önhibán kívüli, kényszerű elhagyása miatti jelentős egzisztenciális bizonytalanság kezelése érdekében. Ezt rögzíti a Hszt. 82/A. § (1) bekezdése is, amelynek értelmében a korábban elért jövedelem kiesésének pótlása érdekében rendvédelmi egészségkárosodási keresetkiegészítésre vagy rendvédelmi egészségkárosodási járadékra (a továbbiakban együtt:

egészségkárosodási ellátás) jogosult a hivatásos állomány tagja vagy volt tagja az (1)-(2) bekezdésben meghatározott feltételek fennállása esetén.

[32] A perbeli esetben a Hszt. 82/G. § (2) bekezdését nem a szolgálati kötelekkel összefüggő, hanem a szolgálati kötelekkel nem összefüggő egészségkárosodás esetére kellett értelmezni. A Hszt. 82/G. § (1)-(2) bekezdése eltérően szabályozza az egészségkárosodási ellátás (egészségkárosodási járadék és egészségkárosodási keresetkiegészítés) számítási alapját a szolgálati kötelekkel összefüggő [Hszt. 82/A. § (2) bekezdés] és a szolgálati kötelekkel nem összefüggő [Hszt. 82/A. § (3) bekezdés] esetekre. A jogalkotó a 82/G. § (1) és (2) bekezdésében az egészségkárosodási ellátás számítási alapját a távolléti díj 65-100 %-a közötti összegben határozta meg, attól függően, hogy az egészségi alkalmatlanság szolgálati kötelekkel összefüggő balesetre vagy betegségekre visszavezethető-e, vagy sem. Amennyiben a szolgálati kötelekkel összefüggésben áll a baleset vagy betegség [Hszt. 82/A. § (2) bekezdése] – és az egyéb feltételek is fennállnak – a távolléti díj 100%-ának megfelelő összeg jár; amennyiben pedig nem a szolgálati kötelekkel összefüggésben álló balesetről vagy betegségről van szó [Hszt. 82/A. § (3) bekezdése] – a további feltételek teljesülése esetén –, a szolgálati idő hosszától függ, hogy a számítás alapjaként a távolléti díj 65-90 %-áig milyen összegű rendvédelmi egészségkárosodási járadékra jogosult a hivatásos állomány tagja, illetve volt tagja. Amennyiben az egészségkárosodási járadékra jogosult személy baleseti ellátást, rehabilitációs ellátást és rokkantsági ellátást is kap, ezek együttes összegével csökkenteni kell a Hszt. 82/G. § (2) bekezdés a)-f) pontjaiban a távolléti díj százalékában meghatározott összeget. Ez azt jelenti, hogy ebben az esetben nemcsak a kieső jövedelem összegének számítási alapja csökken, hanem a 82/G. § (5) bekezdéséből következően a rendvédelmi egészségkárosodási járadék mértéke is.

[33] A Hszt.-ben – hasonlóan más foglalkoztatásra irányuló jogviszony szabályokhoz – egyik juttatás esetében sem szerepel a „nettó” vagy „bruttó” megjelölés, ezért amint arra az eljárt bíróságok helyesen mutattak rá, a perben eldöntendő kérdés az volt, hogy a távolléti díjból – illetve annak százalékosan meghatározott részéből – miképpen kell levonni a felperesnek folyósított rokkantsági ellátás összegét.

[34] A Hszt. 168. § (1) bekezdése szerint a távolléti díj a hivatásos állomány tagja részére fizetett alapilletmény, valamint a rendszeres illetménypótlékok együttes összegéből számítandó összeg, amelynek elemei – az alapilletmény és az ott meghatározott pótlékok – az Szja tv. szerint az összevont adóalapba tartozó olyan jövedelemnek minősülnek, amelyek a Tbj. 27. § (1) bekezdése értelmében járulékalapot képeznek, azokból a munkáltató a Tbj. 25. § (1) bekezdése alapján 18,5% társadalombiztosítási járulékot von le. A rokkantsági ellátás az Szja tv. 3. § 23. pont 1) alpontja értelmében adózási szempontból nyugdíjnak tekintendő, ezért az Szja tv. 1. számú melléklete 1.2. pontja alapján adómentes ellátásnak minősül, ezen felül járulékfizetési kötelezettség sem terheli. A rendvédelmi egészségkárosodási járadék az Szja tv. 3. § 21. pont f) alpontja szerint adózási szempontból bérnek számít, így az Szja tv. 8. § (1) bekezdése szerint 15% adófizetési kötelezettség, a Tbj. 37. § (1) bekezdése alapján 10%-os nyugdíjjárulék terheli.

[35] Abból kiindulva, hogy a hivatásos állomány tagja (vagy volt tagja) a Hszt. 82/A. § (1) bekezdése szerint a korábban elért jövedelme kiesésének pótlása érdekében jogosult a rendvédelmi egészségkárosodási járadékra – amelynek mértéke a szolgálati kötelekkel össze nem függő baleset, illetve betegség esetén a szolgálati viszonyban töltött idő függvényében a távolléti díj 90%-áig terjedhet –, a rendvédelmi egészségkárosodási járadék összege is a távolléti díj meghatározott százalékát kell, hogy elérje. Amennyiben azonban a hivatásos állomány tagja – vagy volt tagja – baleseti ellátásban, rehabilitációs ellátásban vagy – mint a felperes – rokkantsági ellátásban részesül, a Hszt. 82/G. § (2) bekezdése utolsó

rendelkezésének értelmében az ellátás összegével csökkenteni kell a távolléti díj összegét. Ez a levonás azonban nem járhat azzal, hogy a rendvédelmi egészségkárosodási járadékra jogosult ennek folytán – a levont ellátást is figyelembe véve – összességében magasabb összegű juttatásban részesüljön e két jogcímen, mint akkor, amikor a társadalombiztosítás keretében nyújtott egészségbiztosítási ellátást nem kapta, mivel csak így valósulhat meg az egészségkárosodási ellátás jövedelempótló célja. Ez a cél csak abban az esetben érhető el, ha a jogosultnak járó távolléti díj összegéből az adott társadalombiztosítási ellátás levonására a rendvédelmi egészségkárosodási járulékot terhelő adó- és járulékmértékekkel emelt összegben kerül sor.

[36] Ezt támasztja alá az alperes számítása, amely szerint amennyiben a hivatásos állomány tagja (vagy volt tagja) egészségbiztosítási ellátást nem kap, úgy bruttó 388.220 forint összegű távolléti díj esetén bruttó 388.220 forint összegű rendvédelmi egészségkárosodási járadékra jogosult, amelyből – levonva a 15% személyi jövedelemadót és 10% nyugdíjjárulékot – 291.165 forintot kap kézhez. A felperes által preferált számítási módszer azt eredményezné, hogy 156.610 forint rokkantsági ellátás és 388.220 forint összegű távolléti díj esetén a rendvédelmi egészségkárosodási járadék összege 231.610 forint lenne, amelyből – 15% személyi jövedelemadó és 10% nyugdíjjárulék levonását követően – 173.708 forintot kapna kézhez a jogosult. Ez az összeg és a rokkantsági ellátás összege viszont együttesen 330.318 forint nettó összeget tenne ki, ami nettó 39.153 forinttal több, mint amit a jogosult akkor kapna, ha egészségbiztosítási ellátásban egyáltalán nem részesülne.

[37] A fentebb kifejtettekre figyelemmel, amennyiben a rendvédelmi egészségkárosodási járadékra jogosult személy baleseti ellátást, rokkantsági ellátást vagy rehabilitációs ellátást kap, nem lehet az adó- és járulékkerhek azonos mértékben számítása nélkül meghatározni a távolléti díj ezen ellátások összegével csökkentett összegét. A jogalkotó valóban nem írta elő kifejezetten azt, hogy egy adó- és járulékfizetési kötelezettséggel járó jövedelemből miként kell levonni azt az ellátási összeget, amelyet nem terhel adó- és/vagy járulékfizetési kötelezettség, azonban ez nem jelenti azt, hogy a rendvédelmi egészségkárosodási járadék kiszámítása során ne az lenne a helyes számítási mód, hogy mintegy „azonos nevezőre hozva”, azaz a bruttó összegek összevetésével kelljen elvégezni a számítást.

[38] A Kúria ismételten hangsúlyozza, hogy a jogalkotó célja az volt, hogy a rendvédelmi egészségkárosodási járadék összege a Hszt. 82/A. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a szolgálati kötelezésekkel összefüggő esetben a távolléti díj 100%-os, a nem a szolgálati kötelezésekkel összefüggő esetben a meghatározott (65-90%) mértékekben pótolja a kiesett jövedelmet. A Hszt. 82/G. § (2) bekezdése utolsó fordulataként – azaz az említett egészségbiztosítási ellátások levonásának – a jogszabály indokolásával és kifejezetten megjelölt céljával konform, az Alaptörvény 28. cikke szerinti helyes értelmezése ezért csak az lehet, ha e csökkentés nem eredményez magasabb összegű járadékot annál, mintha az egészségbiztosítási ellátásra jogosultság hiányában e levonás nem is történne meg.

[39] Ezért bár arra helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság, miszerint jogszabály nem teszi lehetővé, hogy a rokkantsági ellátást adó- és járulék terhelje, ebből mégsem következik az, hogy a rendvédelmi egészségkárosodási járadék számítása során a helyes összeg meghatározása érdekében azt ugyanazon mértékű adóval és járulékkal növelten ne lehetne számításba venni, mint ami magát az ellátást terheli. A jogszabály erre külön rendelkezést azért sem tartalmaz, mert sehol sem utal a juttatások bruttó, illetve nettó összegére.

[40] Tévedett azonban a másodfokú bíróság, amikor a fenti számítási mód alkalmazásánál a kártérítés körében kialakult bírói gyakorlatot vette figyelembe. A hivatkozott döntések [1/2006. (V. 22.) PK vélemény, EBH1999.57., Mfv.I.10.630/2008/4., Pfv.III.20.797/2009/6.] kártérítési tárgyú ügyekben születtek, ahol alapvető elvként érvényesül a károonszerzés tilalma. Ezzel szemben a rendvédelmi egészségkárosodási ellátások esetében kárról, így

káronszerzésről sem lehet szó. A Hszt. rendszerében a két jogintézmény (az egészségkárosodási ellátás és a kártérítés) jól és egyértelműen elkülönül. Az egészségkárosodási ellátások a Hszt. szolgálati viszony megszűnéséről szóló IX. fejezetén belül, a szolgálati viszony a törvény erejénél fogva történő megszűnése címet követően kerültek elhelyezésre, míg a kártérítési felelősség szabályait a Hszt. XIX. fejezete tartalmazza, a két jogintézmény egymásra utalása nélkül. Nincs tehát a hivatkozott joggyakorlat és a jelen per közötti olyan egyezőség, amely indokolná a felhívott bírói döntések, illetve kollégiumi vélemény alkalmazását. Pusztán abból, hogy mind a kártérítésnek, mind az egészségkárosodási járadéknak célja a jövedelem pótlása, nem következik az, hogy a káronszerzés tilalmát az egészségkárosodási járadék számítására is ki lehetne terjeszteni. Tekintettel azonban arra, hogy a hivatkozott bírói gyakorlat nélkül, a Hszt. 82/A. § (1) bekezdéséből és a Hszt. 82/G. § (2) bekezdésének Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezéséből is levezethető volt a bruttósított számítási mód, a másodfokú bíróság jogszerűen döntött az elsőfokú ítéletek megváltoztatásáról.

[41] Alaptalanul hivatkozott a felperes a felülvizsgálati kérelmeiben arra, hogy a másodfokú bíróság számításai során nem a távolléti díjból, hanem a rendvédelmi egészségkárosodási járadék összegéből vonta volna le a rokkantsági ellátás összegét, mivel a jogerős ítéletek indokolásának [23] bekezdésben a másodfokú bíróság következetesen a távolléti díj 70%-át veszi kiindulópontként, és abból levonva a rokkantsági ellátás felbruttósított összegét jut arra a következtetésre, hogy a rendvédelmi egészségkárosodási járadékot az alperes helyesen határozta meg.

[42] Ugyancsak megalapozatlanul kérte számon a felperes az 52.203 forint összeg „levonását”. Ez az összeg ugyanis annak a 39.153 forintnak a bruttósított összege, amellyel a felperes rendvédelmi ellátásként a távolléti díja 70%-ánál nagyobb összeget kapna akkor, ha a távolléti díjból egyszerű matematikai kivonási művelettel lehetne levonni a rokkantsági ellátás összegét, ami a fentebb levezetettek alapján a rendvédelmi egészségkárosodási járadék jövedelempótló jellegét – és ezáltal a jogszabályi rendelkezés célját – hiúsítaná meg.

[43] Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéleteket a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[44] *Amennyiben a Hszt. 82/G. § (2) bekezdése szerint a rokkantsági ellátás összegével csökkenteni kell a távolléti díj összegét, a levonást a rokkantsági ellátásnak a rendvédelmi egészségkárosodási járulékot terhelő adó- és járulékmértékekkel emelt összegével kell elvégezni, mivel csak így tud érvényesülni a rendvédelmi egészségkárosodási járadékhoz fűzött jogalkotói cél.*

Záró rész

[45] A pernyertes alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról a Kúriának a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 81. és 82. §-aira figyelemmel nem kellett döntenie.

[46] A Kp. 35. § (4) bekezdése alapján irányadó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 525. §-a szerint a felperest a felülvizsgálati eljárásban is munkavállalói költségkedvezmény illette meg, ezért a feljegyzett – az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdése alapján számított – felülvizsgálati eljárási illeték a Kp. 35. § (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 102. § (1) bekezdés c) pontja szerint az állam terhén marad.

[47] Az ítélet elleni további jogorvoslat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

[48] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése által alkalmazni rendelt Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében irányadó Kp. 77. (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2024. október 22.

Dr. Farkas Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró, Dr. Sugár Tamás s.k. bíró, Dr. Ujhelyi-Gyurán Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő